והכי קאמרי. ליה רבנן לר"ע אמרת מגדף מביא קרבן הואיל ונאמר בו כרת

במקום קרבן מי סברת מגדף דקרא היינו מברך את השם מגדף היינו

עובד ע"ו לען והאי דקתני במתני' [ב.] וחכ"א אף המגדף כו' הכי קאמרי

כד:, ז) [ל"ל ידוע], ה) [ל"ל זו], ע) [ל"ל וזון, י) נדה כד:, כ) נדה

כא., () [יבמות עד: ע"ש], מ) [חגיגה ד. מיר סא.], () [לקמן

פ״ד מ״ין, \$) [ג״ל להס], ק) [ג״ל להסן, ד) [בראשית בן, ש) [דף

כה:], מ) בס"א: וממייא, א) [חגיגה ד.], ב) ויקרא יט,

ג) ספק ועולת העוף כל"ל [ועי" יעב"ץ],

תורה אור השלם

1. האיש אשר הוא טהור בדרך לא ניהור הקופש ההוא בדרך לא ניהור הקפש ההוא בפערו הטאו היא הקוב בערוד הטאו במדבר טיג במדבר טיג בקורה מקפש אשר תעשטה ביר בהו כך אחרות הוא מגדף ונברתה הקפש הוא מגדף ונברתה הקפש הוא מגדף ונברתה הקפשה הוא מגדף ונברתה היא מקרב עקה:

במובו טוק. 3. דַבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׁרָאֵל לַאמּר אָשָׁה כִּי תַּוֹרִיעַ וְיָלְדָה זְכָּר וְטָמְאָה שִׁבְעַת יָמִים כִּימֵי נִדְּת

וְּיוֹנֶוּה וִּנְטְמָא: ויקרא יב ב 4. אוֹ הוֹדֵע אַלִּיו חַטָאתוֹ אֵשֵׁר

ַחְטָא וְהַבִּיא קֶרְבָּנוֹ שְׂעִירַת עוִים תִּמִימָה נָקָבָה עַל חַטָאתוּ

אַשֶּׁר חָטָא: ויקרא ד כח 5. ואָם נַקַבָּה תַלֵּד וְטָמָאָה

שבעים בנדתה וששים יום

וְשַׁשֶּׁת יָמִים תַּשָּׁב עַל דְּמֵי טְהַרָה: ויקרא יב ה

כג.ז. ס) ולחמו כג.ז. ע) ובכו

עו א מיי׳ פ״ב מהל׳ ע״ו הלכה

ים מיי' פ"א מהל' מחוסרי כפרה הל"ו: עם ג מיי' פ"י מהל' איסורי ביאה הל"ח: פ ד מיי שם הלי יב: פא ה מיי פ"א מהלי מחוסרי

ב נו מאר הליין: פרה הליין: פב ו מיי פייו מהל מהל' איסורי ביאה הל"ד: פג ז מיי' שם פ"ה הלכה טו: פד ח מיי׳ פ״א מהל׳ מחוסרי

כפרה הל"ז: כפרה הני"ו. פה ט מיי פ"ג מהלי שגגות הלי ד: פו י מיי פ"א מהלי מחוסרי כפרה הל"ח:

מוסף רש"י

מגדף היינו עובד ע"ז. כגין מגדף היינו עובד ע"ז. כגין מגדף היינו עובד ע"ז. כגין דגים. כמי למי לע"ז (טהדרין שד.). כמין דגים. כמי לאו ולר כאל (מדה כבה). שלה ל בכל לו בני ישראל. דכר לא בני ישראל לא בנות שלה לא מטתאות בליה (יבחות שהיא באה על השאת שהיא באה בלאה לא למת שלמים לא למת שלמים לא למת שלמים לא למת שלמות לא כדל מרים לא למת בל שלמו זה למתכת הובלה עלד ובל הובה עלד בלי (יקסון בב). אם בכבה עלד בלי (יקסון בב). אם בכבה עלד בלי ליינו מובר עלד בל בלי ליינו בל בבלה עלד בל בלי ליינו לא שלמים בל ליינו לא בל בלה עלד בל בלי ליינו בל בבלה עלד בל בלי ליינו בל בל ליינו בל בבלה עלד בל בלי ליינו בל בבלה עלד בל בלי ליינו בל בל ליינו בל לי למית שקלני זה למודת חה למערב כיי ליקסוב בג. זה בקבה תלד כיי למקסוב בג. זה בקבה תלד לדבות כו". דמלי למקסוב ואם לרבות כו". דמלי למקסוב ואם בקבה ועלד הקבה ועלה של של מוד מש. דקי"ל ואם מורם היולדת, מלמד שמניאה קרבן אחד על ולדות שמניאה קרבן אחד על ולדות שלפני מולא מעל מו לידה של שלפני מולא מעל מידה של אלאתר מולא התרו אולא התרו את התרו אולא התרו אול מלאת קרבן אחד ולא יותר, תלמוד לומר זאת, שאם ילדה לאחר מלאת בספילה אור לשתונים ואחד מחחייב, שהרי לכל דכי זמן היום והלילה שוים, אם שיוה לו לטומאה לא ישוה לו לקרבן. בממיה ועוד ראים אחרת דהואיל ושוה לו לטומאה, שעד שקיעת החמה של שמונים דמיה טהורים ואם תראה לאחר שקיעת החמה דמיה טמאין כאילו היא רואה למחר, ולמה לא ישוה לו לקרבן, שכשם שאם תפיל למחר תתחייב, כך תתחייב על הולד של לילו (שם). שכן יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן. לפיכן נממיינה נקרנן הרלשון ושוב לין

שימה מקובצת

ל) הכי. גירטת רש"י ז"ל כתובה בתוס' הרא"ש (באות ד'): ס הואיל ונאמר בו: 0 קסבר מדבעי למכתב כרת דיריה בעלמא תיבת מיגו נמחק: ז) עי' בעלמה היבוד מהדו מחקר ליה בחדושין: ס] מגדף אמרו ליה מברך: ח דכתיב במגדף למאי: ת] במקלל ונשא חטאו וכתיב: ת] כרת. ל״א אמריתו לית ביה מעשה אלא כרת דכתים במגדף למאי אתא אמרו ליה ליתן כרת . למברך את השם מהו מגדף אמרו ליה מברך את השם כתיב במברך ונשא חטאו ובפסח כו': ען את ה' הוא מגדף: ין עי' בחדושין: ילן ויש שאינן מביאות אלו מביאות קרבן: יען ואינן נאכל

ם להו. במברך את השם כתיב איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו (ויקרא כד) ונאמר בפסח (במדבר ט) חטאו ישה החיש ההוא מה להלן כרת אף כאו כרת והכי נמי איכא דדריש ליה בפסחים בפרה מי שהיה טמא (דף נג:) לאן ודרשי הכי וחדל לעשות הפסח ראשון לם דהא קרבן ה׳ לא הקריב במועדו חטאו ישא ולא נאמר כרת לם דמגדף במקום קרבן ולא גמרינן ליה אלא מכרת דפסח להן שאינה בת חטאת דמצות עשה היא. ור"ע אית ליה כרת לפו בשני ומוקי לחטאו ישא בפסח שני וגמר לח לה מתגדף וסבר מגדף היינו מברך את השם ובפסחים (שם) נמי איכא דדריש ליה הכי: גירפת. ר' מתחלפת בד׳. מו הנחת את הקערה מן התבשיל וחסרת גם את העץ. קסבר מגדף היינו מברך את השם ומילתא רבה עבד דפשט ידו בעיקר: ולא חסרת קסבר היינו עובד עבודת כוכבים. כגון משורר ומזמר לעבודת כוכבים דלאו מילתא רבה היא כולי האי: מתני' למין בהמה חיה ועוף. מפרש טעמא במסכת נדה בפרק המפלת (כב:) הואיל ונאמרה בו יצירה י)כאדם: סנדל. ולד הוא אלא שנפחתה לורתו: שיליה. נמי המרינן במסכת נדה בהמפלת (דף כו.) אין שיליא בלא ולד. ושפיר היינו עור הולד מרוקם שיש בתוך השפיר לורת איברים קטנים ובמס' נדה מפרש לה בהמפלת ש: וכן שפחה. כנענית ובגמ' פריד למה לי למתניי׳: ואין ידוע מה הפילה. אם לורת אדם וחייבת או דגים וחגבים ופטורה: מביאה קרבן. שתי תורים לחן [א' לעולה וא' לחטאת ועל של] עולה מתנה עלה אם מין חובה ילדה תהא לש לחובתה ואם לאו תהא עולת נדבה אבל חטאת לא מצי לאתנויי דאין חטאת נדבה ומחייב שבספק ואינו נאכל דשמא לאו בת קרבן היא ומליקתה כנבילה בעלמא ומשום חולין על המזבח לא איכפת לן דכיון דאין למובח אלא דמה לא חשיבא אכילה ובמסכת נזיר ודף כטו) ילפינו דחטאת העוף באה על הספק: וכן שתי נשים שהפילו. במחבוחה:

חם השם מנח אלא כרם במברך אחת מין פטור. דגים וחגבים: ואחת מין הובה. סנדל או שיליא ואין ידוע אי

הכי 🗗 קאמר מגדף מביא קרבן הואיל 🤊 ובא בו כרת במקום קרבן דברי ר"ע קסבר מ מיגו דבעי מכתב כרת בעלמא וכתיב כרת במקום קרבן שמע מינה זו מייתי קרבן ואומר יחמאו ישא אתא לרבנן והכי קאמר ר"ע לרבנן אמריתו מגדף לית ביה מעשה מהו שמגדף שמברך את השם אלא כרת דכתיב ז למאי אתא אמרי ליה ליתן כרת למקלל דכתיב במקלל יים (חמאו ישא האיש החוא) וכתיב בפסח שני חמאו ישא מה להלן כרת אף כאן כרת יו ת"ר יאת ה' יו [הוא] מגדף איםי בן יהודה אומר כאדם האומר לחבירו גירפתה הקערה וחיסרתה קסבר מגדף מברך את השם הוא ר' אלעזר בן עזריה אומר כאדם האומר לחבירו גירפתה הקערה ולא חיםרתה קסבר ימגדף היינו עובד ע"ז תניא אידך את ה' ז רבי אלעזר בן עזריה אומר °בעובד ע"ז הכתוב מדבר וחכמים אומרים לא בא הכתוב אלא ליתן כרת למברך השם: מתני' ביש מביאות קרבן ונאכל ויש מביאות קרבן ואינו נאכל ויש יו שאינם מביאות סֹ[מביאות] קרבן ונאכל ייהמפלת כמין בהמה חיה ועוף דר"מ וחכ"א עד ישיהא בו מצורת אדם י המפלת יסנדל או שיליא או שפיר מרוקם והיוצא מחותר וכן שפחה שהפילה מביאה קרבן ונאכל ואלו מביאות ואינן ים נאכלות ההמפלת ואין ״יודע מה הפילה ימ ושתי נשים שהפילו אחת ממין פמור ואחת ממין חובה יו א"ר יוםי אימתי בזמן שהלכו ייו יוזה למזרח ייוזה למערב אבל אם היו שתיהן עומדות שתיהן מביאות קרבן ונאכל אלו שאין מביאות יהמפלת ישפיר מלא מים מלא דם מלא גנינים יהמפלת כמין דגים וחגבים ושקצים ורמשים 🕫 המפלת יום ארבעים ויוצא דופן ר' שמעון מחייב ביוצא ְדופן: **גמ'** שפחה מנלן דת"ר יבני ישראל

אף המגדף דידך אף מברך את השם שאתה קורא אותו מגדף: יאון לי אלא בני ישראל ייו גיורת ושפחה מנין יית"ל אשה מאי וכן שפחה מ"ד אמינא כי אמרינן ייכל מצות שהאשה חייבת בה עבד חייב בה ה"מ בדבר ששוה בין ייו איש ובין אשה אבל יולדת דבנשים איתא באנשים ליתא אימא לא תחייב שפחה אהכי תנא יש שפחה: אלו

כמו שפירשתי ואינו נאכל: אימחי. אינו נאכל בזמן שהלכה כו' שאינן יכולות להתנות שהביאו קיניהן לכהן והלכו לדרכן: אבל אם שחיהן עומדום כו'. בגמ' מפרש מחי עבדן: גנינין. גוונים: (כמין דגים וחגבים): המפלח יום ארבעים.

במסכת נדה בפ׳ המפלת (דף ל.) מז עד שיעברו מ׳ יום להריון הוי מיא בעלמא: גבו' ושפחה מנלן דמ"ר דבר אל בני ישראל אשה כי סוריע: מאי וכן שפחה. הא פשיטא לן דכל מצוה שהאשה חייבת בה עבד חייב בה דגמרי אולה לה כחיב באשה (דברים כד) וכתב לה ספר כריתות וכתיב בשפחה או חפשה לא נתו לה ב): מחי עבדן. לרבי יוסי מח מתיין תרוייהו חד קרבן בין שתיהן יקנו חטאת העוף מכן חדא מולח העוף תביא כל אחת ודאי ובתנאי שאם אינה חייבת תהא נדבה אבל חטאת העוף לא מצי למימר תהא נדבה דאין חטאת נדבה ולהכי מייתו מגן חטאת העוף ויקנוהו בין שתיהן ומתנין אם אני חייבת יהא מה חלקך מחול לי ואם את חייבת יהא מהן חלקי מחול לך וממ"ג הויא מליקתה כשרה מון: ר"ש אומר כו'. בפרק דם שחיטה לקמן (דף כג.): מודה רבי יוסי. דמתני׳ בארבעה מחוסרי כפרה דלא מייתי קרבן לשום חטאת אלא לאשתרויי בקדשים: התם. גבי חטאת חלב בפרק דם שחיטה גברא בעי ידיעה שידע שחטא ואי לא מייתי כל חד אשם חלוי ולה חטחת בשותפות: דהתני סיפה דההית. בפ׳ דם שחיטה (שם) כל חטחת שהיא באה על חטא אלמא באה על חטא דוקא נקט: ואם נקבה סלד. הוה ליה למכתב ואם נקבה היא: בותבר' לחור פ"ח. שילדה נחבה ולחור פ"א שהיתה ראויה למחר להביא כפרתה הפילה: ב"ש פוטרין מן הקרבן. מלידה ב׳ אע"ג דלאחר מלאת הוא הואיל ולילה הוא ולא יצאה שעה ראויה לקרבן דלילה מחוסר זמן קרבן הוא דכתיב (ויקרא ז) ביום לותו הילכך לענין קרבן כתוך מלאת דמי: מ"ש אור פ"א מיום פ"א. דודאי חייבת כדמפרש לקמן בפ' ארבעה מחוסרי כפרה (דף ט.): אם שיוה לו לטומאה. שהרי אתם מודים שמשהיעת החמה של יום פ' כלו ימי טוהר שלה ואם ראתה בליל פ"א טמאה:

והדמים. שאתה אומר אם שוה לו

לטומאה כו׳ אינן מוכיחין לקרבן שהרי

המפלת חוך מלאת דמיה טמאין מפני הלידה ואינה חייבת קרבן שני:

הגהות הב"ח

(A) במשנה תאמרו במסלת לאור שמונים ואחד כל"ל וחיבת יום נמחק:

גליון הש"ם

רבינו גרשום

אמאי מייתו במחציות בתרין זמני אלא ש״מ למילף דאית , בהו הכרע והמקום יודע כמה הכרעות ואין שעור להכרע: ומאי בו בבו. וקאמו לא ומשמע עין בעין אלא שלא יניח משקל במשקל ויתקול. כלומר שלא יניח משקל האבן של חמשים ומאתים עם החמשים ומאתים וישקול שקל של חמש מאות כן אלא לכל משקל יניח אבנו יינו בד בבד: לישנא אחרינא מכלל דאית ביה הכרע דאמר ר' יהודה קנמון¢) בשם אמאי מייתי מחציתו חמש מאות ומאתים כר: שמן המשחה שעשה משה כר: שמק המשתה שעשה משה במרבר. דכתיב ושמן זית הין בו שלקן נאח) [עם] העיקרון מר דרור כר. כדי שיקלטו ריח: אלא שלא יכלעו מן השמן והיה זורק שלא יכלעו מן השמן והיה זורק השמן על בני העיקרון והציף עליהו שם שיהו הכרסין קלט השמן אם שו שיהו הכרסין קלט השמן את הריח מן הבשמים: וקפחו. שמייקרון שמון א"לר ייהודה. מה צורך בכך 20 וכי גס אחד ברי: מלכתר יוושה היא ואין צריך מה צרוך בכך 3) וכי נס אחד כר: מלכות יוושה היא ואין צרוך משיחה: ולאו כל אימת דבעי מלך מורית. מלכות לבניו בלא משיחה: בקרב ישראל. בזמן ששוכן בקרב ישראל בזמן דאין מהלוקת בינייהו מוריש מלכות לבניו: תיפוק לי דמלך הצשון הוא. דלא היה בן מלך: מרצות ברימה לה צרוברות או כדאמר רב פפא לקמן באפרסמא רכיא משחוהו שהיה יהויקים קביא בי הואחז ב' שנים: אלא יהואחז קשיש מדקרי ליה בכור: לא להכי קרי ליה בכור שהוא בכור למלכות שמלך קודם אחיו: והא בדארי קא חשיב להו. כלומר שלישי והדר רביעי שהוא רביעי

מין סונד. סנדל או שיליא ואין ידוע אי אומר יס מביאות שניהן חמאת אחת רבי יוםי אומר אין שניהן מביאות חמאת אחת אלמא לר' יוםי לית ליה תנאה אמר רבא מודה ר' יוםי במחוםר כפרה וכן כי אתא רבין אמר ר' יוחנן מודה רבי יוסי במחוסר כפרה מ"ם התם יגו בעי גברא ידיעה דכתיב ∙או הודע אליו חמאתו הילכך לא מתיין ומתני אבל הכא כי מתיין נשים קרבן לאישתרויי באכילת קדשים כדתני סיפא דההיא ∞רבי יוםי אומר מלכל המאת שהיא באה על המא אין מו שתים מביאות אותה: אלו שאין מביאות כו' ר' שמעון מחייב ביוצא "כל המאת שהיא באה על המא אין מו שתים מביאות אותה: אלו שאין מביאות כו' ר' שמעון מחייב ביוצא דופן: מ"ם דר"ש אמר ר"ל אמר קרא זאם נקבה תלד שלרבות לידה אחרת מאי היא יוצא דופן ורבנן מ"ם א"ר בוש שמורעת: בתני' מו שיהמפלת לאור שמונים ואחד ב"ש מני בר פמיש שאשה כי תזריע וילדה עד שתלד ממקום שמזרעת: בתני' מו שיהמפלת לאור שמונים ואחד ב"ש פומרין מן הקרבן וב"ה מחייבין אמרו ב"ה לב"ש מ"ש אור שמונים ואחד מיום שמונים ואחד אם יי שיוה לו למומאה לא ישוה לו לקרבן אמרו להם ב"ש לא אם אמרתם במפלת יום שמונים ואחד שכן יצאה יי לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן תאמר במפלת לאור שמונים ואחד שלא יצאה י∞ לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן אמרו ⁰להן ב"ה והלא המפלת יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת תוכיח שלא יצאה לשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן וְחִיבת קרבן אמרן ∘להן ב"ש לא אם אמרתם יום שמונים ואחד שחל להיות בשבת שאף על פי שאינן ראוי לקרבן יחיד ראוי לקרבן ציבור 🗈 תאמר במפלת לאור שמונים (יום) ואחד שאין הלילה ראוי לא לקרבן יחיד ולא לקרבן ציבור והדמים אינן מוכיחים שהמפלת בתוך מלאת דמיה ממאים ופסורה מן הקרבן:

ימביאין קרבן כו': מאי עבדין יים המייתין

תרוייהו חד קרבן ודאי וחמאת עוף ספק ומתני ומי אית ליה לר' יוםי תנאה והתנן °רבי שמעון

תוספות הוא"א ונאסרה ברת בסקום קרבן. ומימה מיפוק ליה דמניא מידי דהוי אשאר רכייסוס שבסורה דהא ר"ע לא בעי מעשה וכ"ש לר"ל דמעשה זוטא את ליה

הוח"ר ר' יומנן ממרן לטעמיה דמהכא יליף ליה ר"ע בכל הסורה דלא בעינן מעשה כמו מגדף דממייב. ור"ל מתרן לטעמיה דמהכא יליף דמי במעשה זוטא: אתאן דרבנן. כלומר השיב ר"ע לרבק דמסרש ואזיל דלכת גרידא לא אילטריך דבג"ש אתיא מססף: בגדף חיינו עובר עבורת בובבים. פירש"י מומר ומשורר

העבודת כוכבים וקשה אמאי פירש כן אי משום דלים ביה מעשה לימא כגון בקיבלו באלוה שאתר לו אלי אתה אלא דמגדף היינו עובד עבודת כוכבים ביובות

העבודת כוכבים ואל במעשה ביובות כוכבים לא פליגי אלא במברן את השם: בירבת הורה. פיי שלא כילה לגמרי לא חיפרת פ"י לא מיסרת דבר אלא כילה

וקיטור היינו כת רבית במעד עבודת כוכבים: א"ב"א א תחייה בשבחה. מיתה אה"ר ואלטריך קרא לגיורת דאתרי בסקרי גבי ברכת כהנים כל מקום שמדבר

בישראל לריך להביא הגרים: שבידון מביאין חשאת א'. מימה דהא בעי סמיכה ושניהן א"א לסמוך דאחד מהן עשה עבודה בקדשים: יוצא רופן. פיי ע"י סס

פמחו לבריסה והוצאו הולד, ור"י לוי פיי דינא דרך בית הרעי ואי בית דרב בית הרעי אחר מישוט דולדה שברה וחלד משמע ולא יוא דרן בית הרעי: תרד דרבות. דהו מישוט אחר מישוט דולדה שמבר ולא יוא דוםן: